A végidő képei

13. lecke, 2. negyedév, 2025. június 21-27

Szombat délután, június 21.

Emlékezetes szöveg:

„És monda nékik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek Istenét félem én, aki a tengert és a szárazt teremtette. Jónás 1:9

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket — a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig — láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hogy hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig be kellett következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátra van, be fog teljesedni a maga idejében. PK 332.3

Az idők jelei ma azt mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden kavarog. Szemünk előtt mennek teljesedésbe azok az események, amelyeknek a Megváltó próféciája szerint meg kell előznie eljövetelét: “Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé” (Mt 24:6-7). PK 332.4

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és politikusok, bizalmi állásban levő és vezető helyet betöltő emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelme a körülöttünk zajló eseményekre szegeződik. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát. Észreveszik, hogy milyen feszültség uralkodik minden területen. Ráébrednek arra, hogy valami súlyos és döntő esemény van készülőben — hogy a világ rettenetes válság küszöbén áll. PK 332.5

A Biblia, és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegteti a földet, és emberek halnak meg a félelemtől. PK 333.1

Vasárnap, június 22.

A vonakodó próféta

Olvassuk el Máté 12:38–42. Jézus a írástudókhoz és farizeusokhoz intézett beszédében Jónás történetének mely részeire utal? Milyen tanulságokat vonhatunk le az ítéletről az Ő kijelentéséből?

Ennek megfelelően Jézust csütörtök reggel korán letartóztatták; még sötétben Anná előtt állították bíróság elé (János 18:13); hajnalban a Sanhedrin gyűlésén Kaifás elé vitték (jogi tárgyalása) (Máté 26:57; 27:1); majd pénteken, hajnal előtt – körülbelül a hatodik órában – Pilátus elé (János 19:14); majd Heródes elé (Lukács 23:7); aztán vissza Pilátushoz (Lukács 23:11); és végül ugyanazon a napon reggel, körülbelül a harmadik órában (Márk 15:25) – modern idő szerint 9 órakor – keresztre feszítették.

Ez az időrend azt mutatja, hogy elfogását, tárgyalásait és keresztre feszítését gondosan és ravaszul előre megtervezték, hogy éjszaka és kora reggel történjen, hogy elkerüljék a zavargásokat, mert „féltek a néptől”. Lukács 20:19.

Hogy két éjszakát töltött a sírban, és vasárnap feltámadt; hogy a három nap és három éjszaka az első törvényes tárgyalásától a feltámadásáig tartó idő; hogy a föld szíve tévesen úgy értelmezett, hogy a sírt jelenti, holott, ahogy Jónás tapasztalata is mutatja, szimbolikusan Krisztus fogságát jelenti a bűnösök kezében és a sírban (Máté 20:19; 16:21; 17:22, 23; 27:63; Lukács 9:22; 24:21; 18:33; 24:7; – „Így van megírva, és így kellett Krisztusnak szenvednie, és feltámadnia a halottak közül a harmadik napon.” (Lk 24:46); hogy a „három nap és három éjszaka” jelképe szó szerint beteljesedett csütörtök reggeltől, azaz a törvényes tárgyalásának idejétől vasárnap reggelig, amikor feltámadt; hogy a húsvéti bárány, amelyet Jézus keresztre feszítésekor öltek meg, nem az volt, amelyet a páska hét első napján, a hónap tizennegyedik napján öltek meg, hanem az, amelyet a tizenhatodik napon, az ünnepek második napján; – mindezek a következtetések szilárd alapokon nyugszanak, az itt egyszerűen megállapított tényekre, nem pedig, kedves olvasó, mesékre vagy neked ismeretlen fordításokra, vagy úgynevezett „eredeti kéziratokra", amelyeket te magad nem tudsz elolvasni, és amelyekhez nem férsz hozzá, és amelyek közül néhány nem is létezik!

Krisztus, földi szolgálata alatt hivatkozott arra az eredményre, amelyet Jónás prédikációja ért el Ninivében. A pogány központ lakóit összehasonlította azokkal, akik az Ő korában Isten népének vallották magukat. "Ninive férfiai — jelentette ki — együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál" (Mt 12:41). Krisztus eljött a nyüzsgő világba, amely tele volt az üzleti élet zajával és a kereskedők civódásával; ahol az emberek önmaguknak akartak megszerezni mindent, amit csak tudtak. Krisztus eljött ide, és Isten harsonájaként hallatszott hangja a kavargás felett: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?" (Mk 8:36-37). PK 171.2

Mint ahogy Jónás prédikálása jel volt a niniveieknek, ugyanúgy Krisztus prédikálása is jel volt az Ő nemzedékének. De mennyire másképpen fogadták most az igét! Közömbösségük és gúnyolódásuk ellenére a Megváltó kitartóan dolgozott, amíg be nem fejezte küldetését. PK 171.3

Hétfő, június 23.

A bűnbánat munkája

Olvassuk el Jónás 3:5–10. Miért nem teljesült ez a prófécia?

Jónás képtelen volt megérteni, hogy Isten miért akarja Ninivét megkímélni. Ha kuszáit gondolatokkal, megalázottan és értetlenül is, Jónás mégis teljesítette megbízatását, a nagy város megintését. Jóllehet a megjövendölt esemény nem következett be, az intő üzenet mégis Istentől volt, és megtörtént az, amit Isten általa akart elérni. Kegyelmének dicsősége megmutatkozott a pogányok között. Akik hosszú ideje "setétségben és a halálnak árnyékában" ültek, "megkötöztetvén nyomorúsággal és vassal", "az Úrhoz kiáltának szorultságukban", és "sanyarúságukból kiszabadítá őket. Kihozá őket a setétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá." "Kibocsátá az ő szavát, és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből" (Zsolt 107:10. 13-14. 20). PK 171.1

Istenünk az irgalom Istene. Hosszútűréssel és szerető szánalommal bánik törvénye áthágóival. Ma azonban, amikor az embereknek olyan sok alkalmuk nyílik arra, hogy Isten törvényeit a Szentírás kinyilatkoztatásának megfelelően megismerjék, a világegyetem Ura nem nézheti megnyugvással a gonosz városokat, ahol erőszakosság és bűn uralkodik. Istennek a makacsul engedetlenkedők iránti türelme nemsokára véget ér. Szükséges-e, hogy az embert meglepetésszerűen érje, amikor a legfőbb Uralkodó hirtelen és váratlanul megváltoztatja bánásmódját az elbukott világ lakóival? Csodálkozhat-e, amikor büntetés követi a törvényszegést és a fokozódó bűnt? Meglepődhet-e azon, hogy Isten pusztulással és halállal sújtja azokat, akik nem egyenes úton — hanem csalással és megtévesztéssel — jutottak nyereségükhöz? Sokan nem hajlandók Jahve uralkodását elismerni, pedig Isten egyre fokozódó fénnyel világítja meg kívánalmait előttük. Inkább választják a menny kormányzása elleni lázadás elindítójának fekete zászlaját. PK 172.2

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten visszatartja ítéletét. De kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik a Tízparancsolat jogos követelményeivel vakmerően szembehelyezkednek. PK 173.1

Kedd, június 24

Belsassar lakomája

Olvassuk el Dániel 5:1–31. Milyen fontos lelki üzenetet vehetünk ebből a történetből? Mi volt végül Belsassar bukásának oka?

Dániel élete vége felé nagy változások történtek abban az országban, ahová hatvan évvel azelőtt őt és három héber társát fogságba vitték. Nabukodonozor, “a nemzetek legkegyetlenebbje” (Ez 28:7) meghalt, és Babilon, “az egész földnek dicsérete” (Jer 51:41), utódainak esztelen uralkodása alatt semmivé lett; bekövetkezett a fokozatos, de biztos pusztulás. Nabukodonozor unokájának, Belsazárnak ostobasága és gyengesége miatt a büszke Babilon csakhamar elbukott. Belsazár, aki fiatalon részt kapott az uralkodásból, hatalma fényében sütkérezett és szívével a menny Istene ellen fordult. Sok lehetősége volt Isten akarata megismerésére, és annak megértésére, hogy kötelessége engedelmeskedni Neki. Tudott arról, hogy nagyapját — Isten határozatából — kiűzték az emberi társadalomból. Jól ismerte Nabukodonozor megtérése és csodálatos gyógyulása történetét is. De engedte, hogy az élvezetek szeretete és az öndicsőítés homályba borítsa azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie. Eltékozolta kegyelemből kapott lehetőségeit, és nem igyekezett arra, hogy általuk teljesen megismerje az igazságot. Amire

Nabukodonozor végül kimondhatatlan szenvedés és megalázás árán eljutott, attól Belsazár közömbösen elfordult. PK 324.1

A kudarcig nem sok idő telt el. Círusz, a méd Dárius unokaöccse, a médek és perzsák egyesített seregének hadvezére, megostromolta Babilont. A látszólag bevehetetlen, az Eufrátesz folyó által védett vár masszív falain és rézkapuin belül, ahol bőségesen volt élelem, a kéjsóvár király biztonságban érezte magát. Idejét szórakozással és tivornyázással töltötte.PK 324.2

A hivalkodó, öntelt Belsazár vakmerő biztonságérzetében "nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék". Mindaz a szórakozás, amit a gazdagság és hatalom nyújtott, növelte a lakoma pompáját. Gyönyörű nők is voltak a maguk elbűvölő varázsával a királyi lakoma vendégei között. Lángeszű és művelt emberek is voltak közöttük. Fejedelmek és államférfiak úgy itták a bort, mint a vizet, és tivornyáztak izgató hatása alatt. PK 324.3

A féktelen orgiát maga a király vezette, akinek a botrányos részegség elvette józan eszét. Alantas ösztönei és szenvedélyei vették át az uralmat. Lakoma közben "monda Belsazár, hogy hozzák elő az arany- és ezüstedényeket, amelyeket elvive Nabukodonozor... a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai". A király be akarta bizonyítani, hogy nincs olyan szent dolog, amelyhez hozzá ne nyúlhatna. "Előhozák az aranyedényeket... és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. Bort ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket." PK 325.1

Belsazár nem is sejtette, hogy bálványimádó tivornyázásának mennyei Tanúja van; hogy egy láthatatlan mennyei Vigyázó figyeli az istengyalázó jelenetet, hallja a szentségtörő nevetgélést, látja a bálványimádást. A hivatlan Vendég azonban csakhamar éreztette jelenlétét. Amikor a tivornya tetőzött, megjelent egy vértelen kéz, és tűzként fénylő betűket rajzolt a falra. A roppant tömeg nem értette az írás szavait, de az ítélet baljóslatú előjelét látták benne a lelkiismeretében megérintett király és vendégei. PK 325.2

Elhalkult a zsivalygó jókedv, miközben az emberek valami leírhatatlan rémülettől megdermedve figyelték a kezet, amely lassan rajzolta a titokzatos betűket. Egymás után vonultak el előttük gonosz életük cselekedetei. Mintha az örökkévaló Isten ítélőszéke elé állították volna őket, akinek a hatalmával éppen szembeszálltak. Ahol néhány pillanattal előbb hangos jókedv volt és istenkáromló élcelődés hallatszott, ott most fakó arcokat lehetett látni; és az emberek kétségbeesve jajveszékeltek. Amikor Isten megfélemlíti az embert, akkor nem tudja elrejteni rettegését. Belsazár rémült meg a legjobban, ő volt elsősorban felelős azért az Isten ellenes lázadásért, amely a babiloni birodalomban azon az éjszakán tetőzött. Az Istent képviselő láthatatlan Vigyázó jelenlétében, akinek hatalmát megkérdőjelezték és nevét káromolták, a király megdermedt a félelemtől. Lelkiismerete felébredt. "Derekának inai megoldódának és az ő térdei egymáshoz verődének." Belsazár szentségtörően szembehelyezkedett a menny Istenével, és saját erejében bízott, nem is sejtve, hogy valaki meg meri kérdezni: Miért cselekszel így? Most azonban rádöbbent arra, hogy el kell számolnia, miként sáfárkodott azzal, amit reá bíztak, és arra, hogy nem tud semmilyen mentséget felhozni elszalasztott alkalmaira és kihívó viselkedésére. PK 325.3

Szerda, június 25.

Az Eufrátesz kiszáradása

Olvassa el Dániel 5:18–31 és Jelenések 16:12–19. Milyen párhuzamokat talál a Jelenések néhány csapása és Babilon bukásának története között?

A király még az ünnepség csarnokában volt, körülvéve azokkal, akiknek sorsa megpecsételődött, amikor egy hírnök közölte vele, hogy "bevétetett az ő városa", elfoglalta az ellenség, akinek cselfogásai ellen olyan biztonságban érezte magát; hogy "a révhelyek elfoglaltattak... és a vitézek elrettentek" (Jer 51:31-32). Mialatt ő és főemberei Jahve szent edényeiből ittak, és dicsőítették ezüst és arany isteneiket, a médek és a perzsák — az Eufrátesz vizét medréből elvezetve — bevonultak az őrizetlen város belsejébe. Círusz serege már a palota falai alatt állt; a várost megtöltötték az ellenség katonái, "mint sáskák" (Jer 51:14); és diadalittas ordításuk túlharsogta a megdöbbent tivornyázók kétségbeesett kiáltozását. "Ugyanazon az éjszakán megöleték Belsazár, a káldeusok királya", és idegen uralkodó ült a trónra. PK 328.3

Az ókori Babilon fővárosa az Eufrátesz mindkét partján épült, így a várost két részre osztva. A folyó volt a város erődítményét ellátó vízforrás is. Mivel az ókori babiloniak voltak az elsők, akik az Eufrátesz partján építkeztek, és mivel az eredeti alkalmazásnak az eredeti telepesekhez kell kapcsolódnia, a „nagy Eufrátesz folyó" a „vizek... ahol a szajha ül" (Jel 17:15) – a modern Babilon – típusaként jelenik meg. Ezt a fontos igazságot erősíti az a tény, hogy az ősi város, Babilon ma már nem létezik, míg a prófécia egy mai Babilont jövendöl.

Ahhoz, hogy létezzen egy modern Babilon, ma is meg kell ismételnie az ősi Babilont jellemző körülményeknek és eseményeknek, amelyek kapcsolatban álltak Isten népével. Következésképpen, fogságuk Babilonban, az előkép (Jer. 29:10), párhuzamot kell találnia Babilonban, az antitézisben. Ezért nagyon nyilvánvaló, hogy az angyal „megkötözése a nagy Eufrátesz folyóban" [Jel. 9:14] a keresztény egyházat jelképezi az antitézis Babilonban töltött fogságának idején – „az a nagy város", amely János ideje után emelkedett fel.

Továbbá az aranyoltárból hallatszó hang kijelentése, hogy „engedjétek szabadon a négy megkötözött angyalt", egyértelműen azt mutatja, hogy amikor a „hang" megszólalt, az egyház (az angyalok) már fogságban volt, és szabadon kellett engedni.

A „Engedjétek szabadon a négy angyalt" parancs végrehajtása, ami azt jelentette, hogy az egyházat szabadítsák meg babiloni fogságából, azt eredményezte, hogy megszabadult a hosszú rabságból, az egyház-állam uralmától, és a Biblia visszakerült Isten népéhez, hogy félelemben és senki kedvéért tanulmányozhassák és imádhassák, és csak a lelkiismeretüknek és Istenüknek legyenek felelősek. Az egyház és az állam egyesülésének felbomlásával a „négy angyal" is szabadon engedték.

Csütörtök, június 26.

Círusz, a felkent

Olvassa el a 2 Krónikák 36:22, 23 verseket. Miben hasonlít Kírusz története Nebukadneccar történetéhez? Miben különbözik? Mi a jelentőségét a rendeletnek? Végül is, milyen hatással volt ez Jézus első eljövetelére évszázadokkal később?

Círusz seregének megjelenése Babilon falai előtt azt jelezte a zsidóknak, hogy fogságuk vége elközelgett. Círuszt, születése előtt több mint egy évszázaddal, az ihletett Ige név szerint említette. Isten Lelke leíratta azt is, hogy miként kell Babilont észrevétlenül elfoglalnia és a foglyok szabadulásának utat készítenie. Így hangzik az ige Ésaiás tolmácsolásában:PK 343.1

“Így szól az Úr fölkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, hogy őelőtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; én menéndek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércajtókat összetöröm, és leütöm a vaszárakat. Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívtalak, Izráel Istene” (Ésa 45:1-3). PK 343.2

Kürös, akinek parancsára a médo-perzsa sereg bevonult Babilonba, még nem született meg, amikor Ézsaiás próféta írt róla. De Isten emlékezett ígéretére, és amikor Belsassar a mulatozás és a végzetes kicsapongás éjszakáján teljesen biztonságban érezte magát, Isten megnyitotta Kürös előtt a két szárnyú kaput, és lehetővé tette a királyság elfoglalását. Ott a médek és a perzsák találkoztak Dániel és társainak, akik felhívták Kyrus figyelmét a Szentírásra, amely nemcsak győzelmét jövendölte meg, hanem még a nevét is megjövendölte. Miután látta és érezte Isten hatalmát, Kyrus elhatározta, hogy a következő rendeletet adja ki:

Ezra 1:2-11 – „Így szól Kírusz, Perzsia királya: A mennyek Ura, az Úr Isten nekem adta a föld minden királyságát, és megparancsolta, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, Júdában. Ki van közületek az Ő népéből? Az ő Istene legyen vele, és menjen fel Jeruzsálembe, Júdába, és építse fel az Úr, Izráel Istenének házát, (Ő az Isten), amely Jeruzsálemben van. És aki marad a helyén, ahol tartózkodik, az a hely emberei segítsék őt ezüsttel, arannyal, javakkal és állatokkal, az önkéntes adományokon kívül, az Úr házára, amely Jeruzsálemben van. Akkor felálltak Júda és Benjámin nemzetségeinek fejedelmei, a papok és a léviták, és mindazok, akiket Isten lelke megmozgatott, hogy felmenjenek építeni az Úr házát, amely Jeruzsálemben van. És mindazok, akik körülöttük voltak, megerősítették kezeiket ezüst edényekkel, arannyal, javakkal, állatokkal és drágaságokkal, az önkéntes adományokon kívül. Kírusz király pedig előhozatta az Úr házának edényeit, amelyeket Nabukodonozor hozott el Jeruzsálemből, és az ő isteneinek házába tett; azokat Kírusz, a perzsa király, Mithredath, a kincstárnok kezén keresztül előhozatta, és megszámolta őket Seszbazzárnak, Júda fejedelmének. És ez a számuk: harminc aranytál, ezer ezüsttál, huszonkilenc kés, harminc aranytálca, négyszáz tíz ezüsttálca, és ezer egyéb edény. Az összes arany- és ezüstedény ötezer négyszáz volt. Mindezeket Seszbazzár hozta fel velük a fogságból, akiket

Babilonból Jeruzsálembe hoztak.

Nem nehéz belátni, hogy ha a médo-perzsa birodalom uralkodói ugyanolyan szellemben folytatták volna uralkodásukat, mint Kírusz, a királyság a mai napig fennmaradt volna. Azonban ez a királyság helyet adott Görögországnak, Görögország Rómának, Róma pedig a mai nemzeteknek. Nyilvánvaló, hogy a mai királyságok azért állnak még, mert Isten úgy rendelte.

Péntek, június 27.

További Tanulmányozásra

A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzék, vajon betöltik-e a “Vigyázó” és “Szent” szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak — Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma — emelkedését és útját. Mindegyiküknél — mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is — a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje; mindegyik kudarcot vallott. Dicsőségük megfakult, hatalmuk elmúlt. PK 331.1

A nemzetek elvetették a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De az isteni, a mindent legyőző akarat kétségtelenül hatott a korszakokon át véges-végig. Ezt látta Ezékiel próféta abban a csodálatos látomásban, amelyet a káldeusok földjén való rabsága idején kapott. Ámuló szemei előtt kirajzolódtak a mindenek felett álló hatalmat kinyilatkoztató szimbólumok. Ezt a hatalmat földi uralkodók nem zárhatják ki ügyeikből. PK 331.2

A Kébár folyó partján Ezékiel forgószelet látott, amely mintha észak felől támadt volna. Nagy felhő tárult elé “egymást érő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki”. Négy élőlény egymást keresztező kerekeket hajtott. Magasan felettük “látszék... királyi széknek formája és a királyi széknek formáján látszék mint egy ember formája azon felül”. “És látszék a Kérubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt” (Ez 1:4. 26; 10:8). A kerekek elrendezése olyan bonyolult volt, hogy első látásra úgy tűnt, mintha megbomlott volna közöttük a rend, pedig teljesen összehangoltan működtek. Mennyei lények mozgatták azokat a kerekeket. A mennyei lényeket pedig a kérubok szárnyai alatt levő kéz tartotta és irányította. Felettük, a zafírtrónon ült az Örökkévaló. A trón körüli szivárvány pedig az isteni kegyelmet szimbolizálta. PK 331.3

Isten hatalma úgy irányítja az emberi események szövevényes váltakozását, mint ahogy a kérubok szárnyai alatt levő kéz vezérli a kerékféleségek bonyolult rendszerét. Az, Aki a kérubok felett ül — a nemzetek harcai és kavargásai közepette -, most is irányítja ennek a földnek ügyeit. PK 332.1

A nemzetek történelme szól hozzánk is. Isten nagyszerű tervében minden népnek és minden egyes embernek szerepet adott. Az egyéneknek és nemzeteknek ma oda kell állniuk a mérlegre, amely Annak kezében van, Aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindazt kezében tartva megvalósítja saját szándékát. PK 332.2

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org